

Cerkveni Glasbenik

Glasilo Cecilijinega društva v Ljubljani.

Izhaja po enkrat na mesec in velja za celo leto z glasbeno prilogo vred 5 kron,
za cerkve ljubljanske škofije 4 krone, za dijake 3 krone.

Uredništvo in upravnništvo: Pred Škofijo št. 12, I. nadstr.

Quousque tandem? ¹⁾

(Dr. Fr. Kimovec.)

Ni še tako dolgo tega, kar je nekdo z ozirom na dvornega svetnika prelata dr. Svoboda govor na lanskem ogrskem katoliškem shodu v „C. Gl.“ energično zaklical: „Ne sutor ultra crepidam“ ²⁾, se že čutim primoranega vnovič o isti temi govoriti. Dr. mus. don Klafsky je v Leonovi družbi 20. maja predaval o nadaljnjem razvoju koral v katoliški cerkveni glasbi. ³⁾ Šel sem z velikim pričakovanjem; kar sem pričakal, naj kratko povem. Samo to naj še pripomnim, da ne bi pisal o stvari, če bi se to ne bi govorilo v Leonovi družbi, ki se je zdelo, kakor da hoče zavzeti v prevažnem načelnostnem stališču glede cerkvene glasbe enostransko stališče, ali jo vsaj hočejo na tako stališče izvabiti, da bi tako s svojim ugledom vsaj za nekaj časa še vzdržala na vrhuncu ideje, ki so že nekaj časa splošno odklonjene in se jim tudi pri nas celo med Nemci tla vedno bolj izpodmikajo.

Govornik dr. mus. don Klafsky o temi pravzaprav niti govoril ni, nje vsebine niti približno ni očrtal, kaj še le da bi jo izčrpal; vse predavanje je bilo le zato, da je spečal sledeče tri glavne stavke ⁴⁾:

1. Sv. Oče je v Motupropriju postavil gregorianski koral kot vrhovni pravec, vrhovno merilo cerkvenosti cerkvenih skladb: „cerkvena skladba je tem svetejša in tembolj liturgična, čim bolj se po svoji strukturi ⁵⁾, po duhu in okusu bliža gregorianskemu napevu, in je tem manj vredna hiše božje, čim bolj se od tega najvišjega vzora razlikuje.“ ⁶⁾

¹⁾ Po naše: Kaj še ne bo konca?

²⁾ Po domače: Le črevlje sodi naj kopitar!

³⁾ Fortentwicklung des Chorals in der katholischen Kirchenmusik.

⁴⁾ recte: sofizme. Cenjeni bravci naj oprostite, da ne morem dobesedno navajati predavanja, kar bi jako rad, ako bi mi bilo na razpolago; tudi si nisem takrat nobenih stvari zapisal, ker mi je šele kasneje na misel prišlo, da bi bilo dobro, če stvar malo osvetlim.

⁵⁾ slogu, skladnosti, ustroju.

⁶⁾ Motuproprio II. odstavek.

Kdor je torej (tako je predavatelj sklepal) koral spoštoval in ga v svojih cerkvenih skladbah uporabljal, ta je cerkveno komponiral.

Mozart je koral spoštoval in ga tudi uporabljal, torej je cerkveno komponiral.

2. Kdor je bil pobožen, je moral gotovo koral spoštovati, čeprav ne moremo naravnost dokazati, da ga je tudi uporabljal, in je zato tudi cerkveno komponiral.

Haydn je bil tako silno pobožen. Gotovo je torej tudi moral koral spoštovati, čeprav ne moremo naravnost dokazati, da ga je v svojih cerkvenih skladbah uporabljal, in je zato tudi cerkveno komponiral.

3. Sveti Oče v Motupropriju kot najbližjega ideala cerkvene glasbe imenuje Palestrina.

Kdor je zložil kako skladbo v slogu podobnem slogu Palestrinovemu, so vse njegove za cerkev spisane skladbe cerkvene.

Mozart pa je zložil nekaj skladb v tem slogu, torej so vse njegove za cerkev pisane skladbe cerkvene.

In kot dodatek naj navedem še sklep: Ker je pa Mozart Haydna tudi glede skladb za cerkev ves čas visoko cenil, zato morajo skladbe takega moža tudi cerkvene biti, in to v najvišji meri, ker sta kakor Palestrina porabila vse glasbene pridobitve, ves glasbeni razvoj do svojega časa.

To je kratka vsebina, izluščena in vsega nepotrebnega nakitja, ki je imelo namen velike logične skoke zakrivati. Seveda nam g. predavatelj teh sklepov ni pokazal v taki nagoti, kakor se tukaj vidijo; to moram posebej pripomniti, da me nihče ne bo za besede lovil — saj bi si jih bil moral takoj zapisati, če bi jih hotel navajati — pač pa je bila tendenca in zmisel celega predavanja taka.¹⁾

Če dodam še stavek, da po mnenju predavateljevem Haydnove in Mozartove glasbe Motuproprij v ničemer ne zadeva, zakaj Motuproprij obsoja le takozvani konvencionalizem prejšnjega stoletja, ki se je zlasti v Italiji šopiril — saj se je razvil še le 30.—40 let po Haydnu in Mozartu — mislim, da nisem ničesar izpustil, kar bi količkaj važno bilo.

Za razsodnega človeka mi pravzaprav navedenih trditev niti zavračati ni treba; dosti je, če opozorim na to, kako se Motuproprij sv. Očeta vedoma napačno tolmači, kako se pojmom v njem izraženim napačen pomen podtika in sicer pod odkrito izrečeno firmo: da se mora pojmom Motuproprija pravi pomen vrniti in jih ne enostransko izrabljati.

Kdor pozna sv. Očeta in njegovo trdno voljo, cerkveno glasbo do korenin reformirati, in kdor brez predsodkov Motuproprij bere, ta bo vedel, v kakšnem diametralnem nasprotstvu so gori navedene trditve z idejami sv. Očeta o pravi cerkveni glasbi.

¹⁾ Le škoda, da predavanje — kakor so poslušavci želeli — ni izšlo v tisku, potem bi se dali zgorajšnji sofizmi tudi dobesedno izluščiti.

Sicer so pa vsi sklepi, ki jih je gosp. dr. Klafsky napravil, napačni; Motuproprij nikjer ne govori o spoštovanju in uporabi koral kot znaka cerkvenosti, pač pa o ustroju, duhu in okusu, ki naj ga cerkveni napevi povzamejo po gregorianskem koralu. Je lahko skladba cerkvena, če koral uporablja, pa prav tako lahko tudi necerkvena; za cerkve najbolj nedostojne melodije je mogoče koral izrabiti. Duh je, ki melodije posvečuje. Zato tudi sv. Oče o uporabi nikjer ne govori, dobro vedoč: uporaba in uporaba sta dve različni stvari. Naj se gospod predavatelj tudi ne skriva za ustroj: češ Mozartov in Haydnov Kyrie je prav tako konstruiran kot v koralu; najprej miren stavek v Kyrie, potem pride protistavek (Gegensatz), kot tretji del se ponovi prvi stavek v zadnjem Kyrie s primernim podaljškom. — Ni ta struktura, ki jo Motuproprij v mislih ima, to je čisto naravna in najpriprostejša oblika glasbenih točk, ampak struktura melodije po duhu, po svojem okusu, značaju je, ki jo sv. Oče misli. Sicer bi bila vsaka skladba cerkvena, ki je podobno zasnovana, cerkven na pr. znani „Donauwellenwalzer“. Na tem nič ne izpremeni, da je zbor Nilijev¹⁾ g. predavatelju prinesel kot zgled koralen Kyrie; saj tega še nihče ni trdil, da bi bil koral dolga kača brez vsake razdelitve, če izvzamemo slovito dr. Schnerichovo trditev o koralu: „Fade Skalensingere!“ (Konec prih.)

Spomini na Dalmacijo.

(Poroča Ant. Grum.)

Dubrovniške ulice so vse tlakovane in leže vsporedno s Stradonom. Na vsaki strani Stradona se nahaja vodnjak, kamor hodijo ljudje zajemat vodo, ker vodovoda še niso napeljali v stare hiše. Na južni strani je mestni stolp, ki kaže Dubrovčanom pravi čas. Par korakov od zvonika dalje je dubrovniško пристanišče, kjer je tudi pomorska zdravstvena oblast.

Dubrovnik je sicer staro, a zelo snažno mesto, ki ima tudi moderne hotele in kopališča. Prebivalstvo je skoro izključno hrvatsko, pošteno in verno. Tu vidiš krasne narodne noše, obšite s srebrom in zlatom, široke modre hlače in rdeče fese.

Še lepša nego Dubrovnik sam pa se mi zdi njegova okolica. Kamorkoli se obrneš: na Fort Imperial, na polotok Lapad, Gruž, Sv. Jakob, na Bosanko, ali pa na najlepši otok Lokrum, last dominikanskega reda, povsodi najdeš zanimivosti, ki jih pri nas pogrešamo. Na Fort Imperial te vodi dolga, a složna pot po serpentinah, ki se bogato izplača, razgled je namreč na vse strani: na severu vidiš kršne dalmatinske gore, na jugu črnogorske planine, na vzhodu pusto Hercegovino na vzhodu pa brezkončno morje do italijanske meje.

Na polotoku Lapadu je gora Petka, posejana s samimi pinijami; tudi raz nje se ti nudi lep razgled. Najlepši pa je vedno zeleni Lokrum,

¹⁾ Nilijus je s svojim malim zborom (septetom) prav dobro nekatere dele raznih cerkvenih skladb zapel.

otok, do katerega te popelje čolnar v dobrih desetih minutah. Tu pojo celo zimo kosi in drugi pevci, ki jihliš pri nas samo v poletju. Dočim je vobče cela Dalmacija sklalovita kakor naš Kras, je Lokrum zavil v bujno zelenje. Na otoku se nahaja samostan oo. dominikancev, nekdanje letovišče umrlega cesarja Maksimilijana in cesarjeviča Rudolfa. Ta otok pa je Nj. Veličanstvo podarilo dominikanskemu redu, ki je vilo spremenil v samostan in iz nekdanje plesne dvorane s pomočjo slovitega Francoza Gordona Benet-a preuredil lepo kapelo, kjer se bero sv. maše. Samostan ima prelep vrt, ki je pristopen tudi tujcu.

V razmeroma kratkem času sem videl in doživel toliko zanimivosti, da si jih človek ne more vseh zapomniti, še manj pa napisati, zato naj predstoječe zadostuje, da morem še nekoliko natančneje popisati cerkveno petje po dalmatinskih mestih.

Prvo nedeljo sem šel namenoma v stolnico, ker sem si obetal velik muzikalični užitek. Toda razočaral sem se: Petje je bilo pod kritiko slabo, in odkrito priznavam, da tako zagrlenih in surovih nosnih glasov še nikjer v svojem življenju nisem čul. Organist pri tej cerkvi je kapelnik pravaške godbe, gospod Rđha, ki mi je pravil, da pojo bogoslovci in stari gg. kano-niki, s katerimi se on sicer precej trudi, vendar brez uspeha. Pojo se vedno koralne latinske maše, samo o večjih praznikih se izvaja Zanglova maša za moški zbor. (Žensk ne puste v celi Dalmaciji nikjer na kor, in se pri tem sklicujejo na izrek sv. apostola Pavla: „Mulier taceat in ecclesia!“) Cerkev je pri petih (slovesnih) sv. mašah vedno prazna, čemur se ne čudim, kajti nemogoče je ob tako surovem petju vstrajati človeku v cerkvi; ne more se niti poslušati niti moliti. Treba je bilo vse eneržije, da sem vstrajal do konca, a to samo raditega, da sem čul celo koralno mašo. Ko pa je duhovnik zapel: *Ite missa est!*, ubogal sem ga takoj in šel na sveži zrak, da mi je pošteno izpihal ušesa!

Ker je v vseh cerkvah v Dubrovniku ob isti (10.) uri maša, sem šel vsako nedeljo v drugo cerkev.

Z velikim veseljem konstatujem, da se goji pri nas cerkvena glasba neprimerno bolje, dasi dobrih organistov tudi v Dalmaciji ne manjka, tako na primer v Dubrovniku pri oo. frančiškanih. Tu oskrbuje igranje na orglah preč. g. P. Sokol, ki je mojster na orglah, pa tudi dober skladataelj, dasi samouk. Letošnje leto namerava iti na konservatorij, da si izpopolni znanje in se v glasbi temeljito izobrazí. Navzlic temu, da je ome-njeni g. tako izboren organist, petje tudi v tej cerkvi ni dosti bolje nego v stolnici. Koralne maše pojo brez vsakega čuta, kar tjevendan, ne oziraje se na tekst, samo da zadenejo intervale, pa je vse dobro. Omeniti moram še, da sem o Božiču čul pri frančiškanih dvoglasno latinsko mašo nekega laškega skladatelja, ki mi pa radi grdega petja ni ugajala, osobito tenor je pokvaril vse, kar je lepega ustvaril skladatelj.

Z veseljem pa priznavam, da je glede petja še najbolje pri oo. domi-nikancih. Tu se poje vedno samo koral, a glasovi so vendar dokaj lepši

nego v gori omenjenih dveh cerkvah, tako da se mi je za dalmatinske razmere to koralno petje celo dopadalo.

Zanimalo bo marsikoga, če omenim, da o božičnih ali velikonočnih praznikih po celi Dalmaciji nikjer ne pojo introita, graduala, ofertorija in komunije. Mesto tega pojo staro hrvaško božično pesem: „U sve vrieme godišta mir sve svijetu navješta“, kar je velika napaka že z ozirom na to, ker se pri slovesnih mašah ne sme izpustiti omenjenih točk, to pa že celo ne gre, da bi se mesto tega pelo take poskočnice, kakor je ravno navedena pesem, ki jo poje cela cerkev s spremljanjem orgel. V tej zadevi sem govoril z gosp. P. Sokolom, ki mi je odvrnil na mojo opazko, da mi to ni dopadalo in da to tudi ne spada v cerkev: „Priznavam, da to ni prav, toda kaj hočete, ko pa naš narod brez te pesmi ne bi imel Božiča!“ Pri tem sem se domislil na naše razmere po Kranjskem, kjer tudi ljudstvo od organista zahteva, da jim o Božiču zapoje staro Riharjevo „Poglejte, čudo se godi“ itd., in umolknil sem, dasi ta pesem daleč ni tako poulična kakor označena hrvaška.

Na povratku iz Dubrovnika sem se oglasil tudi v Spljetu in Sinju. V Spljetu poje v stolnici hrvaško pevsko društvo „Zvonimir“ večinoma četveroglasne latinske maše, in sicer jako dobro. Tudi igranje na orglah je pravilno. V Sinju, kjer sem bil pred 13 leti tudi jaz eno leto organist, in sem ledino oral, deluje sedaj kot organist in pevovodja v frančiškanskem semenišču Slovenec g. Jarh. Tudi tukaj in v Spljetu izpuste o Božiču in Veliki noči introit, gradual, ofertorij in komunijo iz enakih razlogov kakor v Dubrovniku. Tu se goji samo koralno petje in sicer po P. Hornovi izdaji koralnih maš. Poje nekaj dečkov, ki obiskujejo frančiškansko gimnazijo, in dobe zato nagrado.

S težkim srcem sem zapustil solnčno Dalmatijo, kjer sem se — hvala Bogu — pozdravil, in se s parnikom „Lavrjenac“ odpeljal proti domu. Vožnja je bila zelo zanimiva, ker je bilo jasno in morje zelo mirno. Med Malim Lošinjem in Puljem smo videli na vodi jate divjih rac, bilo jih je gotovo nad 1000. Nad nami so letali beli galebi in čakali, da jim kdo vrže košček kruha, za katerega so se potem pulili, da je bilo veselje gledati. Tudi delfinov smo videli cele tolpe. Ob 10. uri dopoldne — bila je ravno nedelja — smo došli v Pulj. Parobrod stoji samo eno uro, a to mi je zadostovalo, da sem se napotil v stolnico, ki stoji na obrežju, da slišim kako se tu poje. Reči moram odkrito, da tudi to petje ni napravilo name ugodnega vtisa, prvič ker pojo kakor v italijanskih glediščih, vse tremolo. drugič so pa tudi orgle zelo slabe in delajo mogočni stolnici sramoto. Peli so neko mašo — gotovo kakega laškega skladatelja, kar sem takoj spoznal iz ritma in melodije — za moški zbor. Najmanj mi je ugajal I. tenor, najlepši pa je bil I. bas, močan, razločen in prijeten.

Preden so odpeli pevci Agnus Dei, sem moral iz cerkve, ladjin zvon me je opozoril, da kmalu odrinemo. Popoldne ob 5. uri istega dne smo dospeli v Trst, odtod pa takoj z vlakom v Ljubljano, kamor sem dospel ob pol 12. uri ponoči.

Dopisi.

Iz Dunaja. — Danes pa par vrstic o slovenskem cerkvenem petju na Dunaju. Morebiti se bo komu čudno zdelo, ko bo čital prvi stavek tega dopisa, češ, ali se tudi na Dunaju poje v kaki cerkvi slovensko? Skoro je opravičeno to vprašanje, ker imamo žal res le malo prilike, tu v tujem mestu poveličevati službo božjo s slovenskim petjem. Ker ni „C. Gl.“ prinesel o tem menda še nikoli¹⁾ kakega dopisa, naj podam tu kratko poročilo.

Službo božjo imamo Slovenci vsako drugo nedeljo v mesecu, razun tega še na sv. božični dan in velikonočno nedeljo, namreč pridigo, litanije in blagoslov; tudi je vsako leto mes. novemb. ena sv. maša za žive in mrtve ude društva „Straža“, pri kateri se slovensko poje. Pojo se različne pesmi, največ Marijine, potem evharistične, adventne, božične, postne in velikonočne. Pri blagoslovu, ki je vedno po rimskem obredu, pa „O salutaris hostia“ in Tantum ergo. Pesmi imamo največ od Foersterja, Sattnerja, Ang. Hribarja, Hladnika, iz „Slava Brezmadežni“ in „Cecilije“. Pravega stalnega zbora nimamo, ker večina gdč. pevkinj ne biva stalno na Dunaju, ampak le nekaj časa, pa se preselijo itd. Vendar je bil letos še precej močan zbor, 9 sopranov, 8 altov, tenor in bas pa nimata določenega števila, ker nam hodijo gg. visokošolci iz „Danice“ le iz dobre volje pomagat, in jih pride sedaj več, sedaj menj. Pohvalno moram pa omeniti gdč. pevkinje, ki so kljub obilnemu delu vedno radevolje in vstrajno hodile k pevskim vajam. Večina izmed gdč. pevk je pela že doma na Kranjskem pri kakem cerkvenem zboru, tako da so v petju že precej izvežbane. Naj jim bo tudi na tem mestu izrečena zahvala za njih trud.

Od 21. junija do 1. julija t. l. bo tukaj na Dunajn nekaj slavnostni teden za glasbo. (Musikfestwoche). Naj omenim le nekaj, kar se bo ob tej priliki izvajalo, n. pr. IX. simfonija od Beethovna, IX. simfonija od Brucknerja, IX. simfonija od Mahlerja, v dvorni kapeli Liszt: Krönungs-Messe. Nekatera dunajska pevska društva, med drugimi tudi „Wiener a-cappella Chor“ bo pel pod vodstvom svojega dirigenta Thomasa, profesorja na c. kr. glasbeni akademiji, različne avstrijske narodne pesmi, poleg tega še celo vrsto drugih glasbenih del starejših in novejših mojstrov. Ravno gori omenjeni profesor je pravil, da mu je došlo veliko število narodnih pesmi iz cele Avstrije; omenil je, da je med temi ravno neka slovenska pesem²⁾ naravnost pravi biser, tako je krasna in lepa, in ki se bo tudi pela pri omenjeni slavnosti. Kaj ne, kar nekoliko ponosni smo lahko, da celo pri tujcih zbudi naša pesem priznanje in občudovanje, in da tudi tujci s svojim priznanjem pritrjujejo našemu pesniku, ki je pel:

Lepše kot je naša pesem
še nikoder slišal nesem.

Ivan Zdešar.

Od nekod. Lepi majniški dnevi so zvalili tudi mene in mojega prijatelja drja. N. N. na znano božjo pot na Gorenjskem. Dopoldne je bilo jasno, popoldne pa je naju dež zadržal na najinem cilju. In to je bilo tudi manj ali več povod, da sem šel k šmarnicam. No, kar sem tu slišal, naj povem kot vzgled, kako se naj ne igra. Na znamenje zvončka par akordov kot kadenca. Nato se prične kratka pesem — organist sredi stavka preneha s strahovito disonanco — pevci jo kar čez drn in strn uberejo naprej — organist popolnoma preneha, in šele k sklepu se zopet oglasi s par akordi. Pozneje sem si orgle sam ogledal. Star instrument brez pedala. Toda to nič ne de; vsaj je cerkev na visokem hribu. A note! Poleg „Slava Brezmadežni“ figurira kot skladnica umetnosti tudi koračnica „Mladi vojaki“, in to na zelo obiskovani božji poti. Poziv, da bi takega spaka poskusil na orglah, sem seveda prijazno, a odločno odklonil. Dobro bi bilo večkrat kak izlet napraviti, da se poizve, kake vrste umetniki se producirajo ponekod na cerkvenih

¹⁾ Pač. Berite „C. Gl.“ 1906., 4. števil., str. 31. (Ur.)

²⁾ „Prišla je miška iz mišnice.“

korih. No pa kot kuriozum naj omenim le, da sem še pred nedavnim časom čul v Ljubljani nekje kot spodbudni preludij po povzdigovanju — intermezzo iz „Cavalleria rusticana“. Seveda pri taki „aberratio gustus“ je umljivo, da je koral tako sovražen, in se tako poje, da bi človeka krč lomil, ako sliši tak „horribile auditu“. S klavirskimi skladbami se bo moralo v cerkvah korenito pomesti, za to je skrajni čas, kajti ravno ta posvetni duh je, ki še brani vhod v cerkev kraljevskemu cerkvenemu himnu, častitljivemu koralu, in razdira na kraju, kjer bi bilo treba zidati. Viator.

Razne reči.

Δ Sklep šolskega leta na ljubljanski orglarski šoli bo v nedeljo 30. junija; ta dan se bodo učencem razdelila spričevala. Javne produkcije oz. izpraševanja učencev pa se bodo vršila oba prejšnja dneva in sicer: v četrtek 27. junija ob osmih dopoldne izpraševanje iz liturgike, zgodovine cerkvene glasbe, harmonije in kontrapunkta ter produkcije na orglah. V petek 28. junija ob štirih popoldne produkcije na klavirju in v petju.

Δ V knezoškofijskem zavodu sv. Stanislava v Št. Vidu nad Ljubljano so 12. in 16. t. m. proizvajali P. Utto Kornmüllerjevo spevoigro „Izgubljeni sin“ za solo, mešan zbor in mali orkester.

Δ Dne 23. sušca 1912 je umrl v Kranju ravnatelj Ivan Pezdíč, vodja čveterorazredne deške šole in bivši član c. kr. dež. šolskega sveta. Ne bomo opisovali njegovega plodonosnega 48 letnega delovanja v šoli; pripomnimo le toliko, da je bil pokojnik vzor učitelja in vzgojevalca. Ker je bil ravnatelj Ivan Pezdíč več let organist in pevovodja pri mestni farni cerkvi v Kranju, spolnujemo svojo dolžnost, da se ga spominjamo tudi na glasbenem polju. Kot prepričan cecilijanec ni gojil samo umetnega petja temveč tudi koral. V repertoriju njegovega cerkvenega pevskega zbora nahajamo skladatelje svetovnega imena (Stehle, Könen, Piel, Witt, Haller, Greith in več drugih). Kdor se želi natančneje seznaniti s Pezdíčevim trudom, naj čita „Cerkveni Glasbenik“ od l. 1881 dalje, pa bo uvidel, koliko je rajnki storil za zboljšanje cerkvene glasbe. Mir njegovi duši!

Oglasnik.

Anton Grum: 10 pesmi k blagoslovu. Op. 7. V Ljubljani 1912. Založila Katoliška bukvarna. Cena 1 K. — Lahke, precej melodiozne, vseskozi korektno in v dostojno cerkvenem slogu zložene pesmi. Želeli bi le nekoliko več samostalnosti bodisi glede glasbenih motivov kakor tudi glede sloga samega. — Pesmi priporočamo.

Stanko Premrl: Jutro prvega sv. obhajila. Ponatis iz „Slov. Učitelja“ 1912. 4. št. Dobiva se v prodajalni kat. tiskovnega društva v Ljubljani. Cena 10 vin. „Slovenski Učitelj“ piše o tej skladbi:

„Kompozicija je zelo prikupljiva, primerna za otroške glasove, obenem pa s spremljevanjem polnodoneča, veličastna, izrazita in jedrnata. Melodija (en glas) ne bo napravila otrokom nobene težave, ker je umerjena za uho. Pač pa spremljevanje zahteva deloma malo bolj vešče roke.“

J. Schweitzer: Missa in honorem ss. Angelorum Custodum. (Glej inserat.) Ta Schweitzerjeva maša je za šibkejšje zборе prav posebno prikladna. Lahka, lepa in dokaj efektna.

J. Schweitzer: 30 Marienlieder im Volkston (30 Marijinih pesmi v ljudskem tonu), stare in nove za en ali dva glasa s poljubnim spremljevanjem orgel ali harmonija. Op. 2^a. III. izdaja Freiburg-Br. in Dunaj. — Partitura K 1-20, oba glasova skupaj K — 36. — Kar mogoče preproste, a prav ljubke in prijazne skladbe.

S. P.

B. Herder Zaloga knjig
Freiburg - Br. **Dunaj I, Wollzeile 33.**

Ravnokar izšlo:

Johannes Schweitzer

Missa in honorem SS. Angelorum Custodum (Schutzengel-Messe) za sopran in alt (bas in tenor ad lib.) s spremljanjem orgel. Op. 27. Sedma izdaja. Partitura K 1.80, glasovi à 18 vin.

Ta zelo melodiozna, za najšibkejšje zборе porabna skladba je priporočena v Cecilijinem društvenem katalogu pod št. 494.

===== Dobi se v vseh bukvarnah. =====

Razpisane organistovske službe.¹⁾

1. Služba organista pri mestni župniji sv. Petra v Ljubljani.
2. Služba organista in cerkovnika pri mestni župniji v Škofji Loki.
3. Služba organista na Raki (Dolenjsko).

Darovi

za nove orgle v ljubljanski orglarski šoli.	K
(Prenos prejšnjih izkazov)	2.033-30
Dalje je daroval:	
G. Anton Vilar, obč. tajnik in pevovodja v Dol. Logatcu	5.—
Skupaj	2.038-30

Listnica uredništva.

Vlč. g. J. L. v R. — Iskreno se Vam zahvaljujemo za poslano notico. Oglasite se prosimo še večkrat! Vaši v cenjenem pismu izraženi želji bomo radi ustregli. Pozdravljeni!

Naše priloge.

Tri „Ave Maria“, zložil St. Premrl, kakor tudi L. Zupinovo pesem v čast sv. Petru in Pavlu smo dali še posebej natisniti v več sto izvodih. Dobivale se bodo po nizki ceni v Katol. Bukvarni v Ljubljani.

Cenjene naročnike si dovoljujemo opozoriti, da izide prihodnja dvojna (julijeva in avgustova) „Cerkv. Glasb.“-ova številka še le v avgustu. Priporočamo se za določanje dopisov.

¹⁾ Čč. župne urade prosimo, da nam sporočajo razpise organistovskih služeb, ki jih bomo v našem listu vedno radi nemudoma in zastonj objavljali.

Današnjemu listu je pridejana 6. števil. prilog.

Odgovorni urednik lista in glasbene priloge **Stanko Premrl**.
Zalaga Cecilijino društvo. — Tiska Zadružna tiskarna v Ljubljani.